

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 816/2025
26.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жарка Пешића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жарка Пешића, адвоката Бранимира Филића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.34/22 од 01.10.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 10/25 од 25.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жарка Пешића, адвоката Бранимира Филића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.34/22 од 01.10.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 10/25 од 25.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К.бр.34/22 од 01.10.2024. године окривљени Жарко Пешић је оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.05.2022. године па надаље.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о којима ће суд одлучити посебним решењем, те је на основу члана 87. КЗ према окривљеном изречена мера безбедности одузимање предмета и то кухињског ножа са дрвеном дршком дужине 30цм, од чега је сечиво ножа дужине 18цм, који ће се по правноснажности пресуде уништити. Оштећени АА је на основу члана 258. став 4. ЗКП, ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 10/25 од 25.02.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Врању, окривљеног Жарка

Пешића и његовог браниоца и потврђена пресуда Вишег суда у Врању К.бр.34/22 од 01.10.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Жарка Пешића, адвокат Бранимир Филић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног да ослободи оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Жарка Пешића, адвокат Бранимир Филић истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на ком се по закону не могу заснивати и то на исказу сведока ББ који је дао у истражном поступку, са образложењем да је наведени исказ последица принуде и страха од затвореног простора којим му је пређено, па је на овај начин поступљено супротно одредби члана 9. ЗКП. Бранилац је прецизирао да је исказ наведеног сведока из истраге изнуђен од стране полицијског инспектора ПУ Врање ВВ и других припадника полиције уз примену силе и претње, да му је наведени инспектор диктирао какав исказ пред Вишим јавним тужиоцем треба да буде, као и да је наведени инспектор запретио сведоку казном затвора од пет година уколико не буде сведочио против окривљеног на начин како је он од њега захтевао.

Врховни суд је у овом делу наводе захтева за заштиту законитости оценио неоснованим.

Наиме, изнете наводе захтева одбрана је истицала у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је у образложењу своје одлуке, прихватајући разлоге првостепеног суда, изнео и своје разлоге из којих је прихватио оцену исказа сведока ББ од стране првостепеног суда, наводећи да наводи овог сведока немају потпору у осталим изведеним доказима и представљају покушај овог сведока који је у пријатељским односима са окривљеним, да му помогне, објашњавајући да је наводно исказ дат пред тужилаштвом у Врању резултат наводних претњи и полицијског службеника ВВ који му је рекао да ће добити казну затвора у трајању од пет година ако не исприча да се догађај одиграо како му је он рекао, те да је заправо истина оно што је навео на главном претресу.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП из разлога што се у радњама окривљеног Жарка Пешића нису стекли сви објективни и субјективни елементи кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ. Бранилац истиче да се наведено кривично дело може извршити само са умишљајем као обликом виности, а код окривљеног није постојала воља уперена на лишење живота оштећеног, односно на наступање смртог исхода већ само ка наношењу телесних повреда оштећеном како би га онемогућио у даљем нападу на себе. Бранилац окривљеног још истиче да се у радњама окривљеног евентуално могу стећи елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. КЗ учињеног у прекорачењу нужне одбране, чиме бранилац указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 113. КЗ је прописано да ко другог лиши живота казниће се затвором од 5 до 15 година.

Одредбом члана 30. КЗ став 1. је прописано да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од 5 година или тежа казна, а за покушај другог кривичног дела само кад закон изричито прописује кажњавање и за покушај. Ставом 2. истог члана је прописано да ће се учинилац за покушај казнити казном прописаном за кривично дело или ублажено дело.

Изреком пресуде Вишег суда у Врању К. бр. 34/22 од 01.10.2024. године, окривљени Жарко Пешић је оглашен кривим да је дана 03.05.2022. године, око 16 и 20 часова, у дворишту своје породичне куће у ..., у улици ... бр. ..., у стању смањене урачунљивости али не битно, покушао да лиши живота оштећеног АА на тај начин што је након расправе са оштећеним истог физички напао тако што га је ножем са дрвеном дршком дужине 31цм, од чега је сечиво ножа дужине 18цм, убо 9 пута у пределу грудног коша и стомака и нанео му тешке телесне повреде опасне по живот у виду пет убодних рана у пределу десне стране грудног коша, три убодне ране у пределу леве стране грудног коша и убодну пробојну рану трбушне дупље у пупчаном пределу на око 5цм од пупка, али је у томе спречен услед активног отпора оштећеног који се бранио рукама, као и каменом, који на почетку напада и убадања ножем дохватио са лименог поклопца подрума и истим ударио оптуженог у теменом пределу главе, наневши му лаку телесну повреду као и наиласком ББ који је од њега захтевао да баца нож, након чега је од себе одбацио нож а оштећени је напустио двориште, при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење, чиме је учинио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ.

Имајући наведено у виду, по оцени Врховног суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и то како објективна која се односе на радње окривљеног, односно да је окривљени покушао да лиши оштећеног АА, тако и субјективна обележја дела која се тичу смањене урачунљивости и умишљаја (свест и воља) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела. Самим тим су неосновани наводи браниоца окривљеног који је у захтеву за заштиту законитости истицао да је окривљени поступао у нужној одбрани и да је добровољно одустао од извршења кривичног дела, као и да се у радњама окривљеног евентуално

стичу елементи кривичног дела тешке телесна повреде из члана 121. став 5. КЗ учињеног у прекорачењу нужне одбране, односно наводи да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) оцењене су као неосноване.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче да је оштећени започео сукоб и то најпре вербални а затим и непосредним доласком испред куће окривљеног где га је физички напао каменом, као и да судови нису поклонили дужну пажњу исказу сведока ББ у вези позивања полиције од стране окривљеног, када га је оштећени напао, као ни исказу вештака доктора Горана Илића са главног претреса о редоследу повређивања између окривљеног и оштећеног. Бранилац је још истакао да су нелогични наводи оштећеног везано за разлоге доласка у двориште окривљеног, уколико му је једина намера била да спусти поклопац на помоћној просторији.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљеног на овај начин суштински оспорава утврђено чињенично стање односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 359. у вези члана 89. ЗКП, побијајући разлоге суда за неприхватање предлога одбране за суочење сведока и полицијског инспектора, наводећи да ни другостепени суд у својој пресуди није дао разлоге због чега наведени инспектор није испитан као сведок и због чега је првостепени суд повукао донето решење о његовом испитивању на главном претресу.

Бранилац окривљеног истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, оспоравајући одлуку о кривичној санкцији, сматрајући да је истом повређено право на једнаку заштиту права пред судовима. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП. Бранилац окривљеног указује на крају и на повреду закона из члана 71. тачка 3) ЗКП, јер је одбрани ускраћено право на разматрање списка предмета.

Како повреде закона из члана 71. тачка 3), 89., 395. и 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић